

VRŠOVICKÝ

2/2024

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Bratři a sestry,
to tu ještě nebylo! Otevřete Hlasatele a na druhé stránce mladý Frýdl. Co ten nám bude vykládat? Nic objektivního nečekejte, jen bych s vámi rád sdílel zkušenost z minulého týdne. Jak asi víte, na konci loňského roku jsem zveřejnil svůj projekt Víra v barvách duhy zabývající se sepeřím lidí menšinových vztahových orientací se světem víry. Díky tomu jsem neustále zván na různé besedy, debaty a prezentace, kde s lidmi na toto téma hovořím.

Na jedné takové debatě v Evangelické církvi metodistické jsem se loni seznámil s milou komunitou lidí, kterých se toto téma osobně týká. Pozvání na jedno z jejich pravidelných setkání jsem neodmítnul. Jde o skupinu skutečně různorodou. Jsou v ní křesťané různých vyznání od 20 do 40 let +, z různých koutů země, lesby, gayové, je to hodně barevné. Většina z nich pochází z vyznavačských, letničních i charismatických církví, které se k LG-BTQ+ lidem staví (zpravidla) odmítavě. Setkání pro mě bylo zajímavé mimo jiné tím, že jsem se zde setkal tváří v tvář s těmi, kteří na vlastní kůži pocítili, anebo právě pociťují, co to znamená zažít vyloučení z vlastní církve pro to, kým člověk je. Najednou jsem mluvil s lidmi, kteří skutečně v kostele poslouchali vyhrožování peklem a věčným zatracením, pokud budou žít podle toho, jak se narodili. Z imaginárních lidí „někde támhle“ se stali konkrétní lidé sedící přímo vedle mě, kteří popisovali, jaké na ně měla taková slova dopady.

Čím bližší se mi stávaly příběhy těchto lidí, tím vzdálenější mi pak byla nedělní diskuse u nás v kostele na podobné téma, ve které mimo jiné zazněl i argument, že je potřeba tyto lidi přijímat a samozřejmě milovat, ale to ještě neznamená nechat je žít v bludu, aniž bychom je varovali. Nemohu se zbavit dojmu, že láska ke druhému je v něčem jiném, nežli v odsouzení ho k životu v odloučení od těch, kteří jsou na tom stejně jako on, a v popírání sebe samotného. Ti lidé, se kterými jsem mluvil, by mohli vyprávět o řadě zbožných slov o lásce, která slyšeli před tím, nežli před nimi jejich bližní zabouchli dveře, a to doslova: v církvích i v rodinách.

Nemluví o tom, abych rozdmýčkal spory, ale abych ukázal na rozpor, který u nás křesťanů často pozoruji, kdy na jedné straně stojí laciná slova o lásce a přijetí, a na straně druhé jsou skutky, které mají k obojímu hodně daleko. Chtěl bych proto apelovat, abychom nebyli neteční k lidem, kterých se to týká. Abychom o nich (o nás) nepřemýšleli v rovině abstraktních lidí, jejichž životy se nás netýkají. Nikdy nevíte, jak blízce se vás to může ze dne na den začít týkat. Možná si říkáte, že máte děti už odrostlé, ale jak dobře znáte své blízké, svá vnoučata, pravnoučata? Mají odvalu a důvěru svěřovat se vám, co ve svém nitru prožívají? Nebyli byste prvními, kdo by najednou museli přestat o té „LGBT ideologii“ přemýšlet jako o ideologii, ale jako o něčem, co je přirozenou a neoddelitelnou součástí těch, které milujete. Nebo ne?

Tobiáš Frýdl

POPELEČNÍ STŘEDA

Na Popeleční středu se věřícím na čelo uděluje znamení kříže popelem (= popelec) s formulí: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš“ (srov. Gn 3,19), nebo „Obráťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15). Přijetí popelce je znamením pomíjivosti člověka a odhodlání zřít se zlého jednání (hříchu). Tento symbol je převzatý z biblické tradice. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, své zlé jednání (hřích) a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí (ev. "kočiček" - v našich krajích) posvěcených v předešlém roce na Květnou neděli.

"Jak důležité je slyšet a přijmout tyto výzvy právě v této naší době! Jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu." (Joseph Ratzinger)

NEDĚLE V ÚNORU

Uvedení Páně do chrámu 2. února

O čem jsme slyšeli, to jsme uviděli ve městě Hospodina zástupů, ve městě našeho Boha. (Žalm 48,9)

První čtení: Malachiáš 3,1–4

Druhé čtení: Židům 2,14–18

Evangelium: Lukáš 2,22–40

V. neděle po Zjevení 4. února

Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy. (Žalm 95,1)

První čtení: Izajáš 40,21–31

Druhé čtení: 1. Korintským 9,16–23

Evangelium: Marek 1,29–39

Poslední neděle po Zjevení

– PROMĚNĚNÍ PÁNĚ 11. února

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po tvých stezkách. Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása. (Žalm 25,4–5)

První čtení: 2. Královská 2,1–12

Druhé čtení: 2. Korintským 4,2–6

Evangelium: Marek 9,2–9

Popeleční středa 14. února

Obřad znamení popela je variantou s ohledem na liturgický život obce. Následuje po kázání.

Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou, k tobě se utíká moje duše. (Žalm 57,2)

První čtení: Izajáš 58,1–12

Druhé čtení: 2. Korintským 5,20b–6,2

Evangelium: Jan 8,1–11

I. neděle postní (INVOCAVIT)

18. února

Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91,15–16)

První čtení: Genesis 9,8–17

Druhé čtení: 1. Petrův 3,18–22

Evangelium: Marek 1,9–15

II. neděle postní (REMINISCERE)

25. února

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25, 6.2b.22)

První čtení: Genesis 15, 5-12.17-18

Druhé čtení: Filipským 3, 17 - 4, 1

Evangelium: Lukáš 13, 31-35

Dt 18,15-20

1K 8,2-6

ev. Mk 1,21-28

UČENÍ PLNÉ MOCI

Stěžejním prvkem markovského podání Ježíšova uzdravení posedlého v Kafarnaum je jeho slovo o moci. Ježíš se svými učedníky přichází do Petrova města Kafarnaum, aby zde podle svého zvyku vyučoval v synagoze při sobotním bohoslužebném shromáždění. Právo promluvit v synagoze a vést výklad přečteného Písma bylo dáno každému dospělému, způsobilému a ve studiu Zákona zběhlému Židovi. Stejně jako Ježíš, využíval této výsady o několik let později apoštol Pavel, kterému se díky tomu staly židovské synagogy výchozím místem v konání křesťanské misie. Evangelista Marek nám v tomto případě neprozrazuje, kterého biblického textu se Ježíšovo slovo týkalo. O to více se zajímá o účinek tohoto slova. Lidé jsou překvapeni tím, že Ježíš neučí jako jiní zákoníci. Jeho výklad Božího slova není pouhým dosvědčením moci, které v sobě toto Slovo ukrývá, nýbrž je touto mocí očividně prodchnut a naplněn. To vede k úžasu všech účastníků pravidelného sobotního shromáždění. Ježíšovo slovo je mocné a má mocný účinek, dovede strhnout, upoutat na sebe pozornost. Prvním, kdo správně odhalí původ této moci, je jeden z nemocných členů kafarnaumského židovského sboru – člověk, posedlý nečistým duchem-démonem. Tento démon z něho promlouvá a na Ježíše volá: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Vím, kdo jsi, jsi Svatý

Boží.“ Nečisté síly správně rozpoznávají sílu, která je mocná je zničit. Také vědí, jaký je původ této moci a oprávněně se jí bojí. Ježíš svým slovem nemocného vysvobozuje z jeho démonského zajetí. Úžas okolo přihlížejících se stupňuje. Množí se otázky: „Co je to? Nové učení plné moci...“ Všichni si uvědomují, že prožili silný a mocný okamžik, ale o původu této moci nemají zdaleka takovou jistotu, jako démon v jejich posedlém spolubratru. Při čtení tohoto biblického příběhu, jehož obdobu najdeme na více místech v evangeliích, si nemůžeme nevšimnout některých dobových přesvědčení i předpokladů víry, které podání této zprávy formovaly. Předně to bylo ve starověku všeobecně akceptované přesvědčení, že nemoci jsou dílem démonského posednutí. Démon, jako Boží protivník, se zmocňuje člověka-dokonalého Božího obrazu, aby jej pokřivil a zničil. Temnota, jejímž ztělesněním je démon, má za cíl člověka pohltit, zpřetrhat jeho vazby k Bohu a zcela ovládnout. Nemá cenu tento starověký názor o původu nemocí, který se v největší míře uplatňoval u schizofrenie a epilepsie, konfrontovat se stavem dnešního medicínského poznání. Porovnávali bychom nesrovnatelné. Svět víry a duchovního přesvědčení, že za veškerenstvem jevů je přítomna vyšší mocná síla, je jiným světem, nežli svět racionálního, tedy rozumového uvažování,

jdoucího k podstatě jevů, ovšem bez vědomí širších a všeobecných souvislostí, zda-li za těmito jevy něco ještě je. Tím důležitým tedy není v našem případě ani skutečnost Ježíšova zázračného uzdravení a jak k tomu došlo, ani dobové přesvědčení, že za nemoc člověka z kafarnaumské synagogy byl zodpovědný démon, ale moc, která byla v Ježíšovi přítomná a jak z tohoto příběhu vyplývá, i okolo přihlížejícím zřejmá. Na jedné straně zůstává nemoc, na straně druhé moc. Nemoc – tedy doslova nedostatek moci, je viděna jako výsledek působením démonských-proti božských sil. Když se oprostíme od starověkého mytologického pojetí světa, potom ale i dnes můžeme ve své víře vyjádřit přesvědčení, že nemoci, ve všech svých složitých biologicko-sociálních souvislostech, jsou něčím, co se staví proti Božímu záměru učinit člověka šťastným. Znamenají svázanost, omezení, jsou předzvěstí smrti. Ježíš nemoc – nedostatek moci, mocně překonává. Co je to za moc si možná uvědomíme, když si trochu pohrajeme se slovíčky. Předně tedy, Ježíšova moc, je i v tomto případě vedena touhou pomoci. V češtině, abychom správně vnímali rozdíl, musíme přesně umístit akcent. Je totiž rozdíl mezi touhou po moci a touhou pomoci ve smyslu pomáhat. Ježíš po žádné moci jistě netoužil, protože on sám byl ztělesněním moci nejvyšší. Jeho konání bylo vedenou touhou pomoci těm, kteří zůstávají v nouzi. Jeho moc byla pravomocí, kterou mu udělil Bůh. V řeckém originále je pro slůvko moc použit termín *exúsia* – doslova pravá, správná moc, odvozená z moci jiné. Moc Kristova

byla odvozena z moci Boha Stvořitele. Jenom on je mocný, změnit průběh nemoci a nedostatek moci nahradit jeho přebytkem. O Ježíši můžeme v češtině říci- a nechtěl bych to překládat do cizích jazyků, že měl pravomoc pomoci. Pomoc je něco, co odkazuje k moci. Není to však touha ovládnout, ale přinést moc tam, kde se jí nedostává. Ježíšovo působení lidé nazvali novým učením, plným moci, které i démonům přikazuje, aby ho poslechli. Jinými slovy řečeno: Ježíš byl zplnomocněn ke svému úkolu od Boha – přinést do tohoto světa smíření a napravit, co bylo pokaženo. Často se cítíme být bezmocnými. Vůči sobě samým, lidem i okolnostem, v nichž se nacházíme. Je to však jenom démonské zdání nalhávající bezmocným i nemocným, že žádnou moc nemají. Díky Kristu máme tu největší moc, která kdy byla tomuto světu dána. Spolu se Svátou Karáskem budiž řečeno na závěr: „V noci své bezmoci, jen s Boží pomocí, nebudeš k.o., budeš o.k.“

*Kázání o 4. neděli po Zjevení Páně
v Husově sboru v Praze Vršovcích
2. února 2003 (poslední den Václava
Havla, autora eseje o Moci bezmocných, v
úřadě prezidenta republiky)*

PROGRAM NA ÚNOR

4. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
9. 2.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámček, slouží O. Nováček
11. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
15. 2.	čtvrtek	18 hod.	ekumenický popelec	chrám sv. Václava ve Vršovcích
18. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba o I. neděli postní	slouží D. Frýdl
21. 2.	středa	10 hod.	schůze rady starších	sákristie
24. 2.	sobota	18 hod.	koncert Komunitního centra MANA na podporu Ukrajiny	divadlo MANA
25. 2.	neděle	10 hod.	bohoslužba o II. neděli postní	slouží D. Frýdl
25. 2.	neděle	19 hod.	Vzpomínkový večer na básníka a lékaře Aloise Volkmana	divadlo MANA

KONTAKT

Vršovické náměstí 967/1
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
místopředseda spolku: Tobiáš Frýdl, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

SEX

V době, kdy vzniká tato knížka, jitří křesťany téma kněz a sex. To, že se toto téma dotýká i vyšších pater v církevní hierarchii, mně dává trochu za pravdu, když tvrdím, že ve všem, i v samotném jejím učení, probleskuje člověk a způsob jeho myšlení. Jsem dalek se nad tím pohoršovat a odmítám být kritikem, protože bych musel být nejdřív bez viny, abych směl po hříšníkovi hodit kamenem, jinými slovy kárat hříšné mně nepřísluší. Spíš se mi vtírá do vědomí myšlenka, nejspíš rovněž hříšná, ale možná, že taky ne.

V hlavě se mi totiž usadil následující problém: Když starozákonní Hospodin stvořil člověka, a to ve dvou exemplářích, nařídil jim za trest, aby opustili ráj a šli se množit. Ale zároveň věděl, že ti dva ho nemusejí poslechnout. Už v ráji se přece pustili do zakázaného ovoce a tím se dopustili první neposlušnosti, jak sděluje Bible, a tak stejně mohli ignorovat příkaz Množte se. Kdyby měl Hospodin jistotu, že oba vyhnanci a následně i všechno jejich potomstvo poslechnou a začnou se množit, proč by vymyslel sex-appeal? Tu sílu, která dva jedince k onomu zadání prostě dokope: Množ se! To je síla, která je mocnější než pouhý slovní příkaz.

Takže zadání bylo Množte se, a sex appeal, ta přitažlivost, která podle církevních otců za určitých okolností je hříchem a za jiných ne, tu byl proto, aby se lidem do toho úkonu vůbec chtělo. A tu mě napadá, že ta všemohoucí Bytost, která si sex appealem splnění svého příkazu pojistila, rozhodla, že potěšení, které lidem sex přináší, smí být využito pouze při plnění toho příkazu. Množte se, jinak je to hřích, který bude jednou potrestán.

Jiří Suchý, pokračování příště

ROK 1939

Není lehké psát kronikáři o historii náboženské obce v tomto roce a v řadě následujících let, aniž by současně nevzpomínal na všechnu tu hrůzu a ponížení, jež se přivalily na náš národ. Církev, až dosud československá, po odtržení Slovenska nazvána českomoravskou, náš stát se změnil na Protektorát a bývalý státní znak zbaven slovenského štítku. Na našem sboru musely býti odstraněny nápisy "Husův sbor" a "Pravda vítězí!" a všechny dekorativní ozdoby připomínající bývalý stav, musely se odstranit. Státní vlajka nahrazena říšsko-německou s hákovým křížem.

Pisatel těchto řádků byl protektorátní vládou koncem června dán předčasně do výslužby jako bývalý štábní kapitán ruských legií a posledně ředitel obecné školy chlapecké na Karlově. Sdílel tak osud tisíců, kteří jako nežádoucí, nespolehlivý živel, byli nuceni jít do ústraní. Správní rok byl zahájen výročním shromážděním dne 12. března za přítomnosti 77 členů, za chmurné nálady a očekávání dalších událostí.

V duchovní správě nastaly tyto změny: zástupce faráře Emil Bolek byl na své přání ustanoven pomocným duchovním v Jindřichově Hradci s platností od 1. srpna 1939. Na jeho místo ustanovila diecézní rada pomocného duchovního v Nuslích bratra Františka Kalného,

narozeného dne 13. listopadu 1908 v Puklicích, okres Jihlava. Rada starších učinila pak v říjnu toho roku s bratrem farářem Kalným řádnou služební smlouvu.

S platnosti od 1. září 1939 přeložen byl bratr definitivní katecheta Zdeněk Bártl na definitivní katechické místo při první měšťanské škole v Praze - Žižkově.

Koncem září odvolala diecézní rada pomocného duchovního a náměstka ředitele Poštovní spořitelny bratra Karla Brodského ze systematizovaného místa pomocného duchovního ve Vršovicích. Současně sděluje diecézní rada, že nemá námitek, aby bratr Brodský i nadále vypomáhal v duchovní správě a konal bohoslužby, přičemž však nebude mít nároku na dotační příděl. Od náboženské obce může bráti pouze odměnu za jednotlivé úkony.

Za bratra Bártla byl ustanoven katechetou a pomocným duchovním bratr Václav Mrázek, narozen 23. září 1909 v Českém Dvoře, okres Humpolec, vysvěcen na kněze církve československé 17. října 1937. Tato radikální změna v duchovní správě vyvolala v obci veliký rozruch a o příčinách kolovaly různé pověsti. Nový bratři duchovní měli zpočátku těžké postavení, zvláště i proto, že bratři Brodský a Bártl viděli v těchto změnách osobní křivdu a neuznání dosavadní práce. Bratr předseda byl jako český učitel dán nacisty předčasně do penze a uchýlil se na venkov. Také bratr duchovní Bártl, jenž byl až do počátku léta tajemníkem, zahořklý poměry přestal se zajímat o práci a tak nastala ve vedení náboženské obce téměř půlroční stagnace, která pominula, když se osiřelého úřadu předsedy ujal energický místopředseda bratr Karel Novák, technicky úředník ve výslužbě. Po odchodu bratra Bártla byl zvolen tajemníkem bratr František Novák, ředitel školy ve výslužbě. Oba Novákové se vzájemně dobře doplňovali a první jejich prací bylo uspořádat archiv rady starších, jenž byl v rozháraném stavu.

Z darů obětavých členů byla nově opravena kancelář. Nevkusná dřevěná přehrada byla odstraněna a nahrazena oponou. Přední půle byla vyhrazena duchovní správě, zadní radě starších. Celá místnost byla nově vymalována a nábytek účelně přestavěn. Z nedostatku jiné vhodnější místnosti používá kanceláře Jednota mládeže ku svým schůzkám.

V památný den 28. října oddal bratr patriarcha v našem sboru bratra faráře Kalného se sestrou Jaroslavou Motýčkovou z úcty a vděčnosti k nevěstinu otci, s nímž budoval základy naší církve.

Znamením doby bylo několik křtů Židů čistokrevných nebo ze smíšených manželství, kteréž to křty musely se díti se svolením diecézní rady a po určité čekací lhůtě.

Někteří naši příslušníci účastnili se dne 6. července otevření nového sboru v Táboře a 2. května odjela početná výprava parníkem na Zbraslav k slavnosti otevření tamního sboru. Vedení mládeže ujal se bratr farář Kalný ve dvou odděleních. Bratr farář zvolen též předsedou sociálního odboru.

Stále stoupající drahota a nečekaná vydání vzbuzovaly obavy, že rok 1939 skončí deficitem. Bylo nutno upravit poplatky za církevní úkony a zvýšit nájemné za schrány v kolumbáriu. Pro tyto dala rada starších zhotoviti další skříň.

DUCHOVNÍ PROSTOR SLOVA

Promluva na rozloučení s MUDr. Aloisem Volkmanem 20. 1. 2024 v Husově sboru ve Vršovcích

Jan 1, 1-5.9

1 Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. 2 To bylo na počátku u Boha. 3 Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. 4 V něm byl život a život byl světlo lidí. 5 To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. 9 Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa.

Jan 5, 24-25

24 [Ježíš řekl:] Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. 25 Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.

Jan 6, 66-69

66 Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili. 67 Ježíš řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ 68 Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. 69 A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svätý Boží.“

Vážení pozůstalí, vážení smuteční hosté, sestry a bratři,
loučíme se tu dnes s MUDr. Aloisem Volkmanem. Pro některé z vás: tatínkem, dědečkem, přítelem, známým, bratrem ve víře, lékařem, básníkem, věřícím člověkem. Vždycky je těžké – ba, nemožné shrnout celý život do pár slov nebo vět. Ale kdybychom to přece jen měli udělat, pak v případě našeho bratra Aloise by to bylo nejspíš toto: Člověk slova. Básník a slovo. To patří k sobě. Ale také lékař a slovo. Mnohdy víc než léky je potřeba dobré slovo, které by dodalo důvěru a naději a tak posílilo léčivé procesy.

Člověk slova. Proto i dnešní čtení byla o Slovu a slovech, o božském Slovu i lidských slovech. Slovo... totiž každé... představuje velké tajemství. Dobré slovo vytváří společný svět. Dobré slovo překonává samotu a nicotu. Dobré slovo dává radost, sílu, naději a život. Dobré slovo léčí a zjevuje krásu a dává život.

Slyšeli jsme 3 krátké úryvky z Janova evangelia.

První o stvořitelském SLOVU. V němž do temnoty světa každému svítí Boží život.

Pak o slovu, kterým Ježíš probouzí mrtvé a dává jim nový život.

A nakonec o slovech věčného života. Tak to řekl apoštol Šimon Petr. „Pane, kam jinam bychom šli? Ty máš slova věčného života.“ Tvá slova jsou náročná. Někdy opravdu hodně náročná. Ale jen ty svým mluvením nám otvíráš prostor důvěry, ve kterém zakoušíme život, který nekončí...

Slovo má moc vytvářet duchovní prostor důvěry, naděje a svobody; prostor komunikace, pospolitosti, vztahu. Naše lidská slova jsou znamením onoho prvního Slova z POČÁTKU. Kdo by o tom věděl víc než umělec, básník anebo pak ještě mystik? Oba mají k sobě blízko. Blíž než bychom si mysleli. Každý svým způsobem poznává a vyjadřuje krásu skutečnosti, úžas nad životem a bytím. Vyjevuje Tajemství, které nás stále převyšuje, a při tom tu stále

PROMLUVA / VZPOMÍNKA

obyčejně a tiše s námi je. A vždycky, když si to uvědomíme, promlouvá k nám Bůh. A toto je mluvení vytváří v nás a mezi námi onen již zmíněný duchovní prostor důvěry, svobody, radosti, tvořivosti... Toto Slovo překonává tmu, chaos a nicotu. Toto Slovo tiše a obyčejně přemáhá samu smrt a vytváří život věčný.

V tomto duchovním prostoru Slova se dnes loučíme. V něm žil náš zesnulý bratr. Z něho čerpal po celý svůj život naději, sílu a inspiraci. A když už sám nemohl, věříme že toto Slovo ho neopustilo...

V tomtéž duchovním prostoru Slova dnes hledáme sílu, naději a útěchu i my. Kam jinam bychom šli? Není to vždy lehké. Ale jen ty, ty, Pane, máš slova věčného života. Děkujeme. Amen.

Petr Šandera, emeritní biskup brněnský, farář v Kuřimi

VZPOMÍNKA NA DĚDEČKA, OD VNUKA TOBIÁŠE

Je sobota, vzbudím se v 10 ráno, obléknu se, nasnídám se, obouvám se. „Kam jdeš?“ ptá se táta. „Přece za dědou,“ odpovídám v chvatu a už dobíhám tramvaj, pak metro a nakonec autobus 131 směr Dyrinka, seběhnout kopec projít Fetrovskou a tam u čísla 33 zazvonit na MUDr. Alois Volkman. Po zazvonění se otevře okno v druhém patře, ze kterého se ozve známý hlas, oběhnu dům, a po lávce přes terasu počkám u zadních dveří na halasné a nadšené přivítání: „Tobíku!“. Tak začínala každá má sobota. Pravda, ne vždycky to vyšlo na sobotu. Někdy to byl pátek, výjimečně i čtvrtek nebo neděle, ale bylo to s železnou pravidelností 10 let týden co týden.

Z počátku to byly návštěvy spíš úklidové. Čím déle jsem tam však jezdil, tím méně se uklízelo a o to víc povídalo. O životě, o dětství na Moravě, o rodičích a jejich rodičích, o studiích, prvních láskách a seznámení s babičkou, o zahradě, poezii, Seifertovi, pacientech, diagnózách, často také o smrti, životě, ale i o počasí nebo aktuálním politickém dění. Nemohu si vybavit téma, o kterém bychom spolu nemluvili. Někdy to bylo v obýváku, jindy v kuchyni, na terase, v altánu na zahradě, nebo v podkroví u krbu. Každopádně to vždycky byl náš čas, který jsme oba měli vyhrazený jen pro sebe. Žádné vyřizování ani pracovní telefony, to všechno zůstalo za zdmi Hanspaulky. Vevnitř jakoby se vždy na chvíli zastavil čas a s ním i běžné každodenní starosti.

Dar slova jsem, bohužel, po dědovi nezdědil a tak nedovedu elegantně vyjádřit, co všechno mi ty každotýdenní návštěvy daly, ani jak mě obohatily, ale jestli ti, dědo, něco můžu říct s jistotou, tak to, že tam, kde jsme spolu bývali, už teď mi scházíš, a já se ptám: „Co bude s mou sobotou?“

Ale není snad naděje nedělního rána?

Tobiáš Frýdl

LÉKAŘŮV ŽIVOTOPIS PODLE SEPSÁNÍ SYNA LUKÁŠE

Můj otec Alois Volkman se narodil roku 1937 na faře Církve československé husitské v Chudobíně na Moravě. Brzké postižení dětskou obrnou bylo jeho celoživotním handicapem i nesmírným Božím požehnáním, neboť jako farářské dítě v 50. letech komunistické diktatury by se stěží dostal na Litovelské gymnázium, ale zcela určitě by se nedostal

na Lékařskou fakultu v Olomouci.

Obrna také předurčila jeho osobní život, neboť svoji budoucí ženu Hanu, mající stejný handicap, poznal v Jánských Lázních a ona se pak stala jeho životní oporou. Tím došlo po ukončení studií i k přemístění z moravské Hané do Prahy. Po několika letech služby v kladenské nemocnici se otec rozhodl pro praxi venkovského lékaře v Otavovicích na Kralupsku. Původně plánovaný měsíční zástup se tak protáhl na 29 let. Chtěl být v první linii a mít se svými pacienty daleko osobnější vztah, čímž přijal i roli jakéhosi zpovědníka.

Vedle jeho až do krajnosti jdoucí obětavosti, ve které se maximálně snažil pomoci ve všem a každému, kdo ho o to požádal, se intenzivně, přímo bytostně věnoval i psaní poezie (přes všechny těžkosti s cenzurou i vydáváním knížek), stále připraven s bločkem a krátkými tužkami zachytávat proudy metaforických obrazů, postřehů, myšlenek či paradoxů, kterými mohl být kdykoliv a kdekoliv přepaden, včetně svého auta, což potom nazýval autopoezií. Obrovské množství času, energie i ubohých finančních prostředků ho stála i každoroční údržba a rekonstrukce značně zanedbaného domu a potom radikální postupná proměna ovocné zahrady v okrasnou terasovitou zahradu skalek a jehličnanů anglického typu.

Se stejnou vášní a nasazením podporoval i všechny moje zájmy, které však bohužel vždycky po chvíli vzaly za své. Jeho až dětinsky euforické nadšení zažívala i moje o 11 let mladší sestra Adela, jakož i spousta nejrůznějších lidí, se kterými jsem (a to až doteď) v průběhu života hovořil. Velkou pomoc, porozumění, vzpruhu i útěchu našel v mém otci v závěru svého života i básník Jaroslav Seifert, se kterým se pravidelně scházeli každý týden.

Ani v důchodovém věku můj otec nepřestal pracovat a po vyčerpávajícím angažmá v Libčicích nad Vltavou zakotvil jako vrchní lékař v Domově sv. Karla Boromejského, kde mohl o to více uplatnit svou lásku a vstřícnost k pracovnímu i duchovnímu personálu i ke všem klientům, a sám zde později našel nezbytnou pomoc i sám pro sebe či pro ty, kteří ji také potřebovali.

Na tomto místě nelze opomenout, že můj otec byl nejen synem faráře, ale též i otcem a tchánem farářů a sám také byl po řadu let místopředsedou ústřední rady naší církve, což je nejvyšší laická funkce. Dobře si pamatuji, jak vedle mnoha krásných, upřímných a srdečných vztahů ho řada věcí a lidí bezmezně rozčilovala a trápila, neboť každá církev je mixem jedinců všeho druhu a charakteru.

Intenzita otcovy obětavosti, pracovitosti, empatie a dobré nálady je o to obdivuhodnější, oč těžšími a zdravotně závažnějšími obtížemi musel ve svém životě procházet a překonávat je. Aby se kruh uzavřel, dovoluji mi připomenout dávnou vzpomínku z mého dětství vykreslující otcovu bodrost a vztah k lidem, jakož i vztah těch druhých k němu.

„Když jsem jel jednou s otcem do ordinace, viděl jsem, jak už k blížícímu se autu lidé z dálky mávali a hlasitě provolávali své pozdravy, otáčejíce se a zanechávající své práce či rozhovory, a otec křičel své pozdravy z otevřeného okýnka, pokyvoval hlavou a rychle mi jmenoval všechny obyvatele, se kterými se obřadně i srdečně pozdravil, a seznamoval mne i s jejich životními osudy a peripetemi. Chyběly jen ampliony, mávátko a transparenty.“ Tak toto byla, přátelé, ilustrace jedné jediné cesty mého otce do práce.

Lukáš Volkman

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Miroslav Exner (1948) - předseda

David Frýdl (1974) – farář

Helena Zezulková (1954) - místopředsedkyně

Dana Vágnerová Krausová (1975)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 1. 2024

Schůze byla zahájena modlitbami členů a písněmi 189, 209. Aktuální stav hotovosti ke dni 17. 1. 2024: Banka: KB 243 591,20 Kč, MMB 475 664,53 Kč Pokladna: 18 759 Kč (k 31. 12. 2023). Závazky po splatnosti ke dni 17. 1. 2024 nejsou žádné. Splacena část roční splátky úvěru od Diecézní rady ve výši 279 995 Kč (z 1 279 995 Kč). Celkový úvěr od DR činí 10 mil. Kč + úroky se splatností na 10 let. RS NO Praha-Vršovice žádá diecézní radu o úpravu splátkového kalendáře půjčky s návrhem těchto termínů: v termínu do 30. 6. úhrada ve výši 779 995 Kč a do 31. 12. ve výši 500 000 Kč.

Byl podán grant na Ministerstvo kultury na druhý ročník projektu Otevřená zповědnice – žádost postoupila do druhého kola, jehož výsledky budou zveřejněny koncem března.

Byl podán projekt Kulturní křižovatka Husův sbor a projekt Otevřená zповědnice na MČ Praha 10 – obě ve schvalovacím procesu. Žádost o dotaci z EU fondů Komunitní centrum MANA pro Ukrajinu byla definitivně zamítnuta.

RS souhlasí se zpracováním projektu rekonstrukce plynové kotelny v Husově sboru dle cenové nabídky ing. Petra Vacka ve výši 124 630 Kč s DPH a předběžným časovým plánem zhotovení nové kotelny s termínem v letních měsících roku 2024 nebo 2025 v návaznosti na časové možnosti vybrané zhotovitelské firmy.

RS souhlasí s grafickým zpracováním Studia Divize návrhu dveří do zákristie a okna a dveří do kolumbária podle ideového návrhu bratra faráře a pověřuje bratra faráře oslovením možných realizačních firem.

RS souhlasí s Dodatkem ke Spisovému a skartačnímu řádu NO CČSH Praha-Vršovice ze 17. 1. 2024, který dává do souladu stávající Spisový a skartační řád NO CČSH Praha-Vršovice z 1. 9. 2021 a Spisový a skartační řád pro organizační jednotky CČSH vydaný ÚR CČSH 14. 10. 2023.

RS bere na vědomí, že Směrnice o stanovení režijních nákladů pro účely projektů hrazených z dotací z 1. 11. 2021 bude použita pro účely čerpání nepřímých nákladů ukončených dotačních projektů.

RS se seznámila s přehledem desátkového hospodaření v roce 2023. Vybráno: 207 155 Kč Zůstatek: 132 000 Kč, zůstatek celkem v desátkovém fondu: 523 782 Kč.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Vršovické náměstí 1, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10Kč.